

Arrest

nr. 156 067 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. COENEGRACHTS, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, komt op 23 juni 2012 België binnen. Zij is in het bezit van een paspoort met visum type C. Haar verblijf wordt toegestaan tot 18 juli 2012.

Op 16 juli 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 augustus 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake de medische situatie van verzoekster.

Op 12 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 september 2012 wordt tevens ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 januari 2013 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een bevel genomen met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 28 maart 2013 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, dewelke luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

T., M. O. (R.R.: (6) xxx)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.) (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 12.09.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 18.07.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen waarnaar verwezen wordt voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18.07.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 12.09.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Op het standaard medisch getuigschrift dd 25.02.2013 wordt verwezen naar een aantal bijlages. De bijlages dd 28/11/2012, 07/11/2012, 19/11/2012, 06/12/2012 en 06/11/2012 kunnen niet mee in

overweging genomen worden genomen overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid, aangezien deze bijlage ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.

Op 22 april 2013 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van C., H., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T., M. O. geboren te (...), nationaliteit Congo (Dem. Rep.)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ *1° Zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum*

■ *12° Hij voorwerp is van een inreisverbod:*

Op 09/03/2013 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een inreisverbod van 3 jaar.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

■ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.02.2013, aan haar betekend op 09.03.2013”*

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid.

3.2. Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De termijn van dertig dagen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op zaterdag 4 mei 2013 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet was de laatste nuttige dag voor het indienen van een beroep, maandag 3 juni 2013.

3.4. Het verzoekschrift draagt echter de poststempel van 4 juni 2013, zodat moet worden aangenomen dat het verzoekschrift op dinsdag 4 juni 2013 werd ingediend. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op dinsdag 4 juni 2013 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing heeft ingediend, *i.e.* buiten de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn.

3.5. Rekening houdend met de termijn van dertig dagen, dient te worden vastgesteld dat het op 4 juni 2013 ingediende beroep tegen de bestreden beslissingen laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

3.6. Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

3.7. Ter terechtzitting op 6 oktober 2015 wijst de kamervoorzitter verzoekster op de door de verwerende partij in haar nota opgeworpen exceptie van laattijdigheid van het beroep. Verzoekster legt een kopie neer ter zitting van het bewijs van Bpost van de aangetekende zending van het opsturen van het beroep op 3 juni 2013.

3.8. De Raad stelt vooreerst vast dat aan de hand van de stukken in het administratief dossier, met name het inleidend verzoekschrift en de enveloppe waarin deze opgestuurd werd met poststempel van 4 juni 2013, dat de datum van de poststempel daarop inderdaad 4 juni 2013 is. Zo staat deze immers duidelijk leesbaar want gedrukt op de prior-kleef welke zich op de enveloppe van het inleidend verzoekschrift bevindt.

3.9. Het stuk dat verzoekster ter terechtzitting neerlegt betreft het *“afgiftebewijs van een nationale aangetekende zending”*. Verzoekster legde er zo twee over op de terechtzitting, één met nummer *“220092725018”*, dat de aangetekende zending van 16 juli 2013 betrof waarmee verzoekster kenbaar maakte geen synthesememorie wenste in te dienen. En één met nummer *“220092725209”*, dat het inleidend verzoekschrift betrof. Dit nummer stemt immers inderdaad overeen met het nummer dat terug te vinden is op de enveloppe van het inleidend verzoekschrift. Ook daar bevindt zich immers de gedrukte prior-kleef van Bpost met hetzelfde nummer of beter code van Bpost.

3.10. Op het *“afgiftebewijs van een nationale aangetekende zending”* betreffende de verzending van het inleidend verzoekschrift met nummer *“220092725209”*, bevindt zich inderdaad een duidelijk leesbare en gedrukte klassieke poststempel met de datum van 3 juni 2013 op, wat conform artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet *in casu* de laatst nuttige dag is om het verzoekschrift tijdig in te dienen.

3.11. De Raad stelt dus een discrepantie vast tussen enerzijds de datum op de gedrukte prior-kleef op de enveloppe van het inleidend verzoekschrift (4 juni 2013) en anderzijds de datum van het corresponderende afgiftebewijs van diezelfde aangetekende zending (3 juni 2013). Dat het wel degelijk om dezelfde aangetekende zending gaat, lijdt geen twijfel daar de gedrukte coderingsnummers effectief overeenstemmen.

3.12. Nu vastgesteld is dat de gegevens van Bpost elkaar tegenspreken en die ene dag wel degelijk het verschil maakt tussen een tijdig en dus *in casu* ontvankelijk beroep of een laattijdig en dus onontvankelijk beroep, kan het niet aan verzoekster verweten worden dat de gegevens van Bpost niet toelaten, ook niet na een gedegen onderzoek ter zake, voldoende zekerheid te verschaffen over de werkelijke verzenddatum.

3.13. Het komt de Raad niet kennelijk redelijk voor om verzoekster in deze verantwoordelijkheid te laten dragen voor de opgemerkte tegenstrijdigheid of de werking van de diensten van Bpost. De Raad acht het beroep dan ook tijdig en bijgevolg ontvankelijk.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt dan ook verworpen. Het beroep is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING
Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikelen 2 en 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991). Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd,*

door te stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk dient verklaart te worden bij gebreke aan nieuwe elementen. Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om hun aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen. Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Op 12.09.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 18.07.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen waarnaar verwezen wordt voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18.07.2012. Het voorgelegd medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 12.09.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter 3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).. Op het standaard medisch getuigschrift dd. 25.02.2013 wordt verwezen naar een aantal bijlages. De bijlages dd. 28/11/2012, 07/11/2012, 19/11/2012, 06/12/2012 en 06/11/2012 kunnen niet mee in overweging worden genomen overeenkomstig art. 9ter §1, 4e lid, aangezien deze bijlage ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag."

Bovenstaand element is absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats. De medische situatie van verzoekende partij is immers geenszins ongewijzigd tegenover haar eerste aanvraag. Bij de eerste aanvraag werd uiteraard ook aangegeven dat verzoekende partij lijdt aan het syndroom van het handwortelkanaal, Hepatitis C en cataract. Er werd evenwel geen melding gemaakt van de ernstige depressie waarmee verzoekende partij kampt. Dit betrof dan ook het nieuwe element bij de tweede aanvraag. Het is immers door haar toenemende gebrek aan zelfredzaamheid en de onzekerheid omtrent haar situatie dat verzoekende partij in deze depressie beland is. Zij dient thans hiervoor één keer om de 14 dagen psychotherapie te volgen. Dit is aldus een gegeven dat nog niet bekend was toen de beslissing over de eerste aanvraag werd genomen en waar de Dienst Vreemdelingenzaken aldus op had moeten antwoorden. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet gedaan heeft en aldus het nieuwe element niet in overweging heeft genomen, werd de beslissing dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is gegrond."

4.1.2. De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

4.1.3. Verzoekster voert onder meer de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, waarbij zij er op wijst dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift duidelijk blijkt dat zij wel degelijk lijdt aan een ernstige ziekte en dat zij wel degelijk nieuwe elementen die nog niet eerder voorgelegd en beoordeeld werden, zou hebben bijgebracht bij deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.1.4. Verzoekster betoogt dat "de medische situatie van verzoekende partij (...) immers geenszins ongewijzigd (is) tegenover haar eerste aanvraag". Verzoekster stelt dat bij de eerste aanvraag inderdaad al aangegeven werd dat zij lijdt aan het syndroom van het handwortelkanaal, Hepatitis C en cataract. Er werd evenwel volgens haar geen melding gemaakt van de ernstige depressie waarmee zij kampt. Verzoekster meent dat de gemachtigde de motiveringsplicht schendt door niet op dit volgens haar nieuw aangebrachte element te antwoorden.

4.1.5. Nazicht van de stukken van het administratief dossier leert evenwel dat verzoekster in haar aanvraag van 16 juli 2012 reeds melding maakte van "syndrome dépressive sévère d'allure réactionnelle à la diminution de plus en plus croissante de son autonomie et caractérisé par de troubles de sommeil, inappétence, fatigue, perte de poids, dégoût à la vie" (ernstig depressief syndroom dat een reactie lijkt op de steeds toenemende vermindering van haar zelfstandigheid en gekenmerkt wordt door

slaapproblemen, gebrek aan eetlust, vermoeidheid, gewichtsverlies, afkeer van het leven (eigen vertaling)). Het standaard medisch getuigschrift d.d. 4 juli 2012 dat werd bijgevoegd, maakt hiervan ook melding.

Ook in de beslissing van 12 september 2012 waarbij deze vorige aanvraag van verzoekster in toepassing van artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, werd verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 3 augustus 2012 waarin het volgende werd geoordeeld over de psychologische toestand van verzoekster:

“Le certificat médical type (CMT) datant du 04/07/12 ne met pas en evidence:

- *De menace directe pour la vie de la concernée :*
(...)
- *L'état psychologique évoqué de la concernée n'est ni confirmé par des mesures de protection ni par des examens probants.*
- (...)
- (...)

4.1.6. Zodoende werd door de gemachtigde in de beslissing van 12 september 2012 wel degelijk reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van verzoekster, waaronder haar psychologische toestand, niet van die aard zijn dat ze een medische regularisatie kunnen rechtvaardigen. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aldus betoogt dat dit *“een gegeven (uitmaakt) dat nog niet bekend was”* en waar de Dienst Vreemdelingenzaken aldus op had moeten antwoorden, geldt dat deze beoordeling van verzoekster onjuist is.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet hun die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag echter afgewezen louter op basis van het zogenaamd ontbreken van nieuwe elementen. Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het medisch dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit zijn besloten tot afwijzing van de aanvraag 9ter daar zij dan wel degelijk had moeten vaststellen dat er een nieuwe element (de aanwezigheid van een ernstige depressie) werd aangevoerd. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is. Ook dit middel is derhalve gegrond.”

4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen haar eerste middel herhaalt nu zij het *“niet vermelden of beantwoorden van het nieuwe element (de aanwezigheid van een ernstige depressie)”* als kennelijk onredelijk van de gemachtigde omschrijft. De bespreking van het eerste middel toont evenwel aan dat de gemachtigde, gelet op de duidelijke bespreking van de psychologische toestand van verzoekster in de beslissing van 12 september 2012, kennelijk redelijk en conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet oordeelde door te stellen dat de beslissing onontvankelijk verklaard dient te worden omwille van het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

4.2.3. Waar verzoekster betoogt dat de *“De Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag echter afgewezen heeft louter op basis van het zogenaamd ontbreken van nieuwe elementen”*, gaat verzoekster voorbij aan de geldende bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, met name wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.2.5. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster maakt met haar betoog in het tweede middel geenszins concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van haar aanvraag heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Het tweede middel is niet gegrond.

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoekster de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 april 2013, slechts louter nominatief vermeldt als voorwerp van onderhavig beroep in de aanhef van haar inleidend verzoekschrift. Verzoekster ontwikkelt immers geen enkel middel tegen deze tweede bestreden beslissing. Meer nog verzoekster uit in haar algehele inleidend verzoekschrift geen enkele kritiek of commentaar op deze tweede bestreden beslissing in haar geheel noch op haar concrete motieven. Bij gebrek aan enig betoog en bij uitbreiding enig middel ter zake, is het beroep in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook om die reden onontvankelijk.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET